

ALEXA CHUNG

it

PAARDEN waren mijn eerste grote liefde. Ik ben opgegroeid in een dorp met meer paarden dan mensen, dus wat passie betreft kwam dat goed uit, al deelden mijn ouders mijn enthousiasme niet. Voor mijn zesde verjaardag kreeg ik een proefrijles waarvoor ik werd uitgedost in een rijbroek, een sweater die ook binnenstebuiten kon worden gedragen en een paar nieuwe zwarte laarzen. Vervolgens heb ik zeven jaar lang mijn ouders gesmeekt of ik een pony mocht. Uiteraard dachten ze de eerste maanden dat het een bevestiging was, maar uiteindelijk kwam het toch neer op toegeven en een pony voor me kopen óf me dag-in-dag-uit, tot in lengte van dagen horen zeuren: ‘ALSJEBLIEFT, ALSJEBLIEFT, ALSJEBLIEFT, MAG IK EEN PONY?’ Mijn eerste en enige pony heette Pip. Ze slofte, wilde nergens overheen springen en was enig om te tekenen. Als ik er nu op terugkijk, denk ik dat ik gekker was op de look die bij paarden en al hun toebehoren hoorde, dan op de dieren zelf. Dat silhouet van skinny broeken, enkellaarsjes en een oversized trui is iets wat ik tot op de dag van vandaag koester.

DE begintonen van ‘Wannabe’ veranderden alles. Ik zat op een strand in Mallorca toen ik voor het eerst Mel B de nog altijd onbegrijpelijke kreet ‘ZI-GAZIGAHHH!!!!’ hoorde slaken. Op dat moment had ik geen idee – aan internet en mobieltjes deden we nog niet – dat op dat moment samen met mij zo’n

---

beetje alle *tweenage* meisjes met een radio uit hun dak gingen.

De Spice Girls kwamen vanuit het niets als een vloedgolf van positieve energie die alles en iedereen verpletterde. Toen ik erachter kwam hoe ze eruitzagen, was ik onmiddellijk verkocht. Vijf al wat oudere meiden, vrolijk gekleed, ieder met een eigen identiteit, die zo hard als ze konden 'GIRL POWER!' riepen. Dit was dé band waarop ik had gewacht. Oké, mijn muzikale ontwikkeling lag misschien even stil, maar wat ik miste aan verantwoorde bands werd ruimschoots goedgeemaakt door een kersverse obsessie voor glitteroogschaduw, blote-buik-topjes die ik vanboven opvulde met tissues en platform sneakers waar ik niet op kon lopen. Het was het allemaal waard: in de periode waarin ik veranderde van een klunzig kind in een klunzige puber hielden de Spice Girls me overeind. Ze waren een ideaal voorbeeld om volwassen mee te worden.

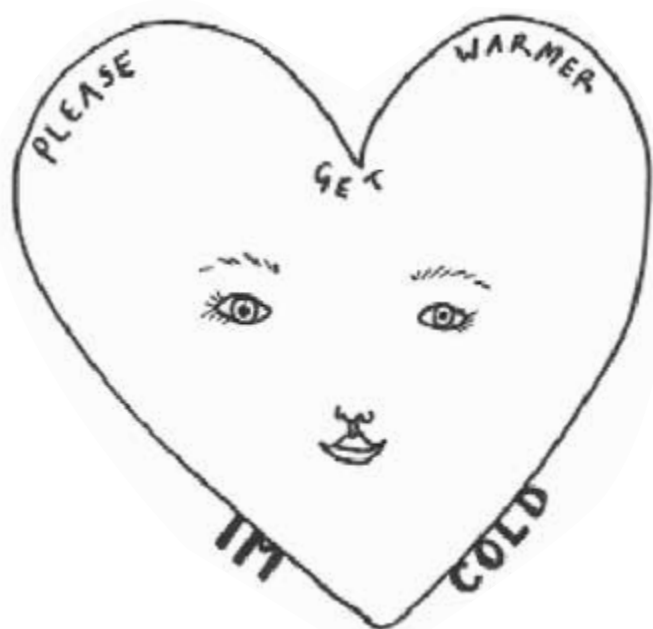
Wat betreft hun invloed op hoe ik eruitzag, hou ik de Spice Girls verantwoordelijk voor elke foute outfit die ik tussen 1996 en 1998 heb gedragen. Hun versie van sixties fashion in de jaren negentig was betaalbaar en aantrekkelijk, maar die *vibe* ging volkomen verloren in de manier waarop ik hun look vertaalde. Jurk van de Engelse vlag? Check. Vette plateauzolen? Yep. Vlechtjes? Schuldig. Alles in luipaardprint? Tuurlijk.

Ik maakte de fout om de stijl van alle meiden tegelijk na te streven. Maar ik moet het hen nageven: zij kwamen er in ieder geval wel mee weg (op een opzichtige, onbehouwen, kleurrijke manier, dat dan weer wel). De clip van ‘Stop’ is een van mijn favorieten. Geri heeft getoupeerd, half opgestoken haar en draagt een blauw coltruitje op een kilt terwijl ze op een enorm paard door een dorpje rijdt. Geniaal. Mijn moeder liet me mijn haar in de kleur van Ginger Spice verven omdat ik haar De Mooiste Vrouw Ooit vond. En laten we eerlijk zijn: zonder Posh Spice had ik niet geweten wat Gucci was. Nog altijd gebruik ik graag de Posh-achtige prik- en pruilbewegingen als ik dans. Ik kan namelijk óók helemaal niet dansen, dus zie het als een *tribute*.

Soms vind ik het sneu dat ik het feminisme heb leren kennen door een slim samengestelde popgroep waaraan echt alles was verzonnen door opportunistische kerels, maar vooruit: je moet ergens beginnen. Het merk Spice Girls liet me in ieder geval mijn moeder waarderen (‘Mama, I Love You’), vriendinnen heilig verklaren (‘If you wanna be my lover, you gotta get with my friends’) en hoewel ik me er destijds niet van bewust was, bracht het me bovendien safe seks bij met ‘2 become 1’, wat best een ongebruikelijk onderwerp voor een liedje is.

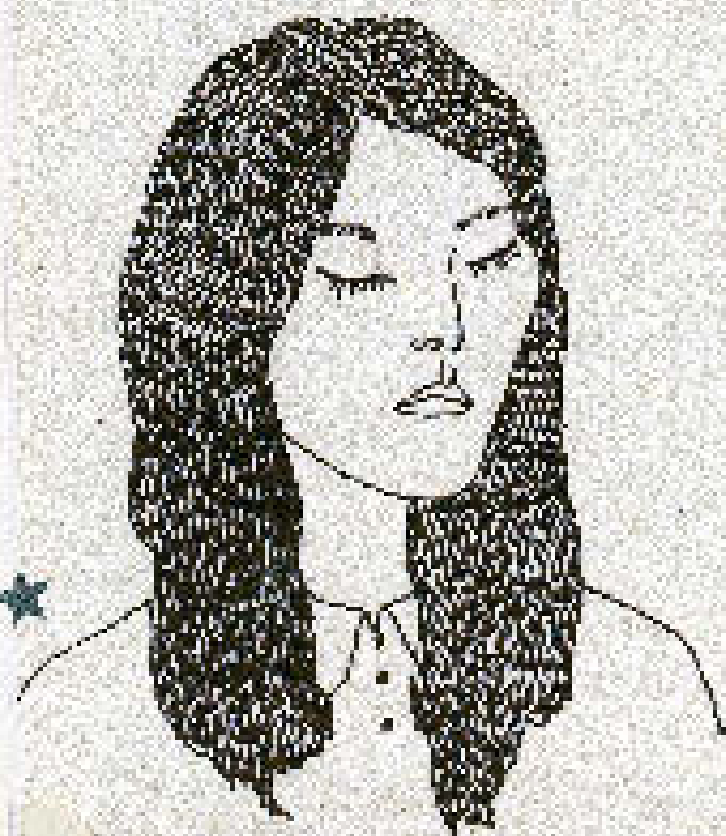

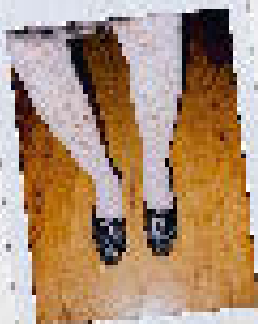

MIJN opa Kwan was een magere Chinees die graag in me mocht knippen om te laten merken hoe dol hij op me was. Vooral op zondag waren we dikke vrienden, omdat we tijdens het familiemaal als enigen altijd alleen de pasteitjes en gebakken aardappeltjes opaten en het vlees en de groenten links lieten liggen. Zoals ik zijn smaak in eten waardeerde, zo deed ik dat ook met zijn gevoel voor stijl. In de jaren tachtig kreeg hij van mijn ouders voor kerst overhemden die hij beleefd uitpakte (heel, heel langzaam), naast zich neerlegde en vervolgens nooit droeg. Pas toen ik iets ouder werd, besepte ik dat opa Kwan absoluut klasse had. Op een doordeweekse dag droeg hij een bril met een zwaar schildpadmontuur, een gestreept overhemd, een skinny bruine ribbroek, een platte donkerblauwe pet en een paar van wat ook maar de nieuwste Nike's waren. Goed beschouwd was opa Kwan een fashionlegende.

OP mijn dertiende had ik het erg druk met doen alsof ik van dance hield, omdat iedereen op school daar blijkbaar helemaal weg van was. Als ik toen toch eens had geweten dat het oké is om je eigen smaak te hebben en dat ik op een dag wakker geschud zou worden door een oudere man die me liet kennismaken met The Smiths, The Cure, Buzzcocks, Talking Heads en zo'n beetje elke andere band waar ik nog altijd graag naar luister. Ik had destijds ook best graag de geruststelling gehad dat op een dag, echt waar, een jongen op me zou vallen, ondanks – en waarschijnlijk eerder dankzij – mijn unieke combinatie van spillebenen en een tietloze torso. Maar ik wou toch vooral dat ik naar mijn moeder had geluisterd als die weer eens zeurde dat piano leren spelen later goed van pas zou komen en dat ik haar ooit zou bedanken dat ze me ertoe had gedwongen. Elke woensdag reden we naar het huis van mevrouw Batten terwijl we luisterden naar *The Archers* en ik op de passagiersstoel wanhopig smoezen bedacht waarom ik deze week nu weer eens niet had kunnen oefenen. Hoewel ik het me toen niet kon voorstellen, ben ik nu altijd weer blij met die lessen als ik indruk kan maken op een jongen door wat Chopin uit een piano te rossen (dus dapper blijven bikkelen, als je lijdt onder door-je-moeder-verplichte-pianolessen).

MIJN beste vriendin Misty Fox leerde ik kennen tijdens een casting voor een videoclip. Tijdens de auditie moesten we doen alsof we BFF's waren en we deden dat zo overtuigend dat we niet alleen de rollen kregen, maar nog altijd hartsvriendinnen zijn. Misty kent zo'n beetje al mijn geheimen, ook degene die ik allang vergeten ben. Hier doet ze alsof ze Miss World geworden is. Dit is nu typisch zo'n raar dingetje waar je het beter niet over kunt hebben in een boek, als je ooit de gelegenheid daarvoor krijgt.